

NIEUWSBRIEF
STICHTING VETERANEN
OEGSTGEEST

Veteranencafé

8 augustus 2024, Het Veteranencafé in de tuin van het Dorpscentrum.

Foto door: Wil van Elk.

Jaargang 3 - nummer 9

september 2024

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746
E-mailadres : secretaris@veteranen-oegstgeest.nl

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

Inhoudsopgave:

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest.
2. Van het Bestuur/Redactie.
3. De Veteranenpen: Het verhaal van Rick en Willem.
4. Het Veterancafé.
5. De herdenking in het Bos van Wijckerslooth.
6. Het SAJO-Project.
7. Bericht E.H.B.O. Oegstgeest
8. Foto-collage.

1. Bestuursleden SVO

*Voorzitter
Joop Verdonk*

*Secretaris
Barbera Hermans-Groen*

*Penningmeester
& Redacteur
Bert Hermans*

*Alg. bestuurslid
tevens Hoofdredacteur
Willem van den Houten*

*Alg. bestuurslid
Edwin Dusoswa*

2. Mededelingen van het bestuur

- **Veteranencafés in 2024**

12 september, 10 oktober, 14 november en op 12 december 2024.

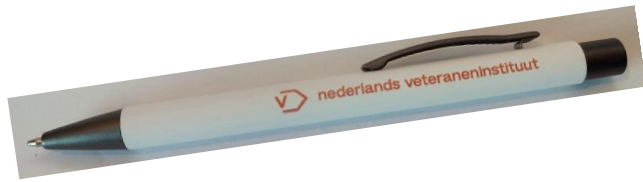
Van 16:00 tot 18:00 uur kunnen alle veteranen en oud-geüniformeerden van Oegstgeest en omstreken weer terecht in de Bomenzaal van het Dorpscentrum.

Mocht het een warme dag zijn, dan zitten we buiten in de tuin van het Dorpscentrum. Consumptie-muntjes zijn ter plaatse te koop bij de penningmeester à € 2,- per stuk.

- **Onderhoud Oorlogsgraven.**

Op de zaterdag 31 augustus a.s. is er weer onderhoud bij de Oorlogsgraven. We verzamelen om 11:00 uur op de begraafplaats van het Groene Kerkje bij de Oorlogsgraven aldaar. Indien er die dag een uitvaart is, gaat het onderhoud niet door.

3. De Veteranenpen

Het verhaal van Rick en Willem

Door: Willem van den Houten

Het aapje.

In augustus 2021 was het Veteranen Ontmoetings Centrum Duin- & Bollenstreek nog volop in bedrijf. In “Huize Tempo Doeloe” in Sassenheim, de vertrouwde thuisbasis van de Veteranen uit de streek, werd 4x in de week koffie en thee gedronken en er vonden verder vele activiteiten plaats. Er werden diverse lezingen gehouden, allerlei boekbesprekingen, reünies en maandelijkse saamhorigheidsmaaltijden. Verder nieuwjaarsrecepties en kerstdiners. Ook kwamen vele (militaire) autoriteiten en andere bezoekers langs, in het -als een mini-museum ingerichte- Veteranenhuis. In deze tijd kwam ook het gebeuren met het nationale veteranentenue op gang. Als je bij de Firma Moorman in Amsterdam een maatkostuum bestelde, dat aan de eisen van het Ministerie van Defensie voldeed, dan kreeg je van de kosten, zijnde 400 euro voor het tenue, 300 euro terug van het Rijk, oftewel het Ministerie van Defensie. Bij dat veteranentenue werd dan ook nog een overhemd, een stropdas, een broekriem en een baret naar keuze toegevoegd.

Al met al een aanlokkelijk aanbod. Omdat voor een aantal potentiële geïnteresseerden de reisafstand naar het bedrijf van de Firma Moorman in Amsterdam, vanuit bijvoorbeeld Limburg of Friesland, niet zo erg aantrekkelijk was, besloot de Firma om op bepaalde locaties, het aanmeten van het veteranentenue wat gemakkelijker te maken. Één van deze locaties, waar zo'n belangrijke "opmeetsessie" zou plaatsvinden, was "Huize Tempo Doeloe" in Sassenheim. Vooraf werd via de lokale pers bekendgemaakt, waar en wanneer het gebeuren zou plaatsvinden en toen konden de Veteranen zich aanmelden, voor het aanmeten en -op een later tijdstip- verstrekken van het Veteranentenue.

Op 4 augustus 2021 was het zover. Omstreeks 09.30 uur arriveerde een delegatie van de Firma Moorman, met 3 kleermakers/opmeters, een dame voor de administratieve afhandeling en de directeur, de heer Rick Moorman in eigen persoon, om toe te zien of alles goed verliep. Ze brachten ook tientallen voorbeelden van veteranentenue 's mee, zodat de "klanten" niet alleen konden passen, maar ook konden zien, hoe o.a. de diverse voeringen van de veteranentenue 's er uitzagen. De schrijver van dit verhaal, had de eer om met enkele collega-gastheren de vertegenwoordigers van de Firma Moorman van "een natje en droogje" te voorzien, en om eventueel de lunch en het diner te verzorgen. Voor de eerdergenoemde dag hadden zich 59 Veteranen uit de Duin- & Bollenstreek aangemeld, die op verschillende tijdstippen op die dag langs zouden komen.

Tijdens de "opmeetsessie" kwam ik in gesprek met de heer Moorman, die vroeg of ik mij ook had aangemeld voor het veteranentenue. Ik vertelde, dat ik dat nog niet

gedaan had, omdat er voor oud-mariniers nog geen toestemming was, omdat het hoofdbestuur van het Contact Oud Mariniers een enigszins afwijkend tenue wilde. “Dat klopt”, zei de heer Moorman, “maar ik heb van de week een afrondend gesprek met de voorzitter van het C.O.M., de heer Kruithof gehad en de zaak is rond! Oud-mariniers krijgen als enige Veteranen een veteranentenu met een donker ingeweven korpsembleem.

Ze moeten dan wel allemaal dezelfde rode binnen voering nemen en er worden geen missies, maar de bekende korpsspreuk Qua Pater Orbis (Zo wijd de Wereld strekt) in alle kragen geborduurd. Als je nu inschrijft, dan ben je vandaag nummer 60 en ben je één van de eerste oud-mariniers die het nieuwe veteranentenu krijgt! Ik heb mij natuurlijk gelijk aangemeld en ook meteen de kosten voldaan.

Tijdens de rondjes koffie en andere zaken, vonden vele gesprekken in de “koffie-corner” van “Huize Tempo Doeloe” plaats. Gedurende de “opmeetsessie”, die tot 21.00 uur ’s avonds duurde, bleek de heer Moorman een begenadigd verteller te zijn en vele Veteranen bleven wat langer aanwezig, om niets van deze verhalen te missen. Één van deze, vaak boeiende verhalen, wil ik de lezers van onze Nieuwsbrief niet onthouden, n.l. het verhaal over het aapje!

Enige maanden voor de “opmeetsessie” in Sassenheim werd de heer Moorman gebeld door een Veteraan, die in een klein plaatsje in Zuid-Limburg woonde. “Mijnheer Moorman”, zei hij, “het is voor mij een beetje lastig om naar Amsterdam te komen, om het veteranentenu aan te meten. Zou U niet naar mij toe kunnen komen?” De heer Moorman antwoordde, dat de Firma daar niet aan kon beginnen, maar hij vroeg ook: “Hoe oud bent U eigenlijk?” “Ik ben 98 jaar”, zei de Veteraan. “Oh”, zei de heer Moorman, “dat verandert de zaak, daar willen we wel een uitzondering voor maken, we komen zo spoedig mogelijk naar U toe.”

Korte tijd later arriveerde de heer Moorman met zijn kleermaker/opmeter in het kleine dorpje in Zuid-Limburg. Hij werd warm ontvangen door de Veteraan en zijn Indische echtgenote. Hij bleek een aantal jaren bij de Koninklijke Landmacht in Nederlands Oost-Indië gediend te hebben. Het werd een gezellige bijeenkomst en ook de “blauwe hap” kwam op tafel.

Tijdens de gesprekken kwam ook een fraai fotoalbum tevoorschijn, met beelden uit onze voormalige kolonie. Op één van de foto’s was een groep van 7 Nederlandse militairen te zien, ergens op Java. Één van de soldaten had een aapje op zijn schouder. “Kijk”, zei de Indië-Veteraan; “dat zijn mijn maten uit die tijd. Die met het aapje op zijn schouder, was mijn beste vriend. Helaas zijn ze inmiddels allemaal overleden. Ik ben nog de enige die over is!” “Dat is inderdaad erg jammer”, zei de heer Moorman, “maar zo is het leven nu eenmaal”. Nadat alle verplichtingen waren voldaan, keerde de heer Moorman -na bedankt te hebben voor de gastvrijheid- terug naar Amsterdam, met de toezegging, dat het betreffende veteranentenu, zo spoedig mogelijk vervaardigd zou worden.

Een week later werd de heer Moorman gebeld door een Veteraan uit een klein dorpje in de kop van Noord-Holland. “Mijnheer Moorman”, zei de Veteraan, “ik ben al wat op leeftijd en het is een beetje moeilijk voor mij, om naar Amsterdam te komen. Zou U het veteranentenuë bij mij thuis kunnen opmeten?” “Dat wordt eigenlijk een beetje moeilijk”, zei de heer Moorman, “want we hebben honderden bestellingen en we kunnen niet overal langskomen, maar hoe oud bent U eigenlijk?” “Ik ben 99 jaar”, zei de Veteraan. “Oh, zei de heer Moorman, “dat verandert de zaak. We komen zo snel mogelijk naar U toe!”

Enkele dagen later arriveerde de heer Moorman met zijn kleermaker/opmeter in het dorpje in Noord-Holland. Hij werd ook hier warm ontvangen door de Veteraan en zijn echtgenote. Ook deze Veteraan bleek enkele jaren bij de Koninklijke Landmacht in Nederlands Oost-Indië gediend te hebben. Natuurlijk kwam na een tijdje ook de “blauwe hap” op tafel, uiteraard gevolgd door het tonen van een fotoalbums, met foto’s uit “de Gordel van Smaragd” (de oude bijnaam voor Nederlands Oost-Indië). Op een van de bladzijden was een foto van een groep van 7 Nederlandse militairen te zien. Één van die militairen had een aapje op zijn schouder. “Hè?”, zei de heer Moorman, “deze foto heb ik al eens eerder gezien!” “Ja”, zei de Veteraan, “die met dat aapje op zijn schouder, dat ben ik. Ik ben nog de enige die over is. Alle anderen zijn inmiddels overleden!” De heer Moorman reageerde daar verder niet op. Nadat alle administratieve verplichtingen waren voldaan en de bezoekers voor de genoten gastvrijheid hadden bedankt, keerde de heer Moorman terug naar Amsterdam, met de toezegging, dat het veteranentenuë, zo spoedig mogelijk vervaardigd zou worden. Terug in Amsterdam nam de heer Moorman contact op met het Veteranen-Instituut

(VI) in Doorn en bracht verslag uit van de twee ontmoetingen. Met behulp van het VI werd de Veteraan en zijn echtgenote korte tijd later in Zuid-Limburg opgehaald en afgeleverd bij zijn voormalige maat in Noord-Holland. Beide Veteranen hadden de dag van hun leven en er werd natuurlijk die dag heel veel over Nederlands Oost-Indië gesproken! Zo zie je maar weer; in de Veteranen-wereld gebeuren soms ook mooie dingen.....!?

Het bovenstaande verhaal heeft nog een klein staartje. Zo'n zes weken na de "opmeetsessie" in Sassenheim, brachten twee vertegenwoordigers van de Firma Moorman, 59 veteranentenues naar "Huize Tempo Doeloe", waar ze gedurende de dag, opgehaald konden worden. Het tenue van de schrijver van dit verhaal zat er echter niet bij. Na gebeld te hebben met de heer Moorman, kreeg ondergetekende te horen, dat de veteranentenues voor de leden van het hoofdbestuur van het Contact Oud Mariniers (en dat van mij) bijna klaar waren en binnen enkele dagen zouden worden opgeleverd. De zoon van de heer Moorman zou mijn veteranentenue persoonlijk afleveren in Oegstgeest, als dank voor de goede zorgen tijdens het verblijf van de Firma Moorman in Sassenheim. En dat gebeurde ook inderdaad.

Korte tijd na het bovengenoemde gebeuren, droeg ik voor het eerst tijdens een of andere Marine-bijeenkomst, het nieuwe mariniers-veteranentenue met het fraaie geborduurde korpsembleem. Een van de hoofdbestuurleden zag mij lopen en sprak mij aan: "Hoe kun jij –als niet-hoofdbestuurlid- nu al het nieuwe mariniers-veteranentenue hebben? Dat is alleen nog maar verstrekt aan de leden van het hoofdbestuur!" Ik heb hem enigszins meewarig aangekeken en gezegd: "Weet je hoe dat komt? Ik had een aapje op mijn schouder!" Vervolgens liep ik grijnzend weg en liet ik de man enigszins verbijsterd achter.....!?

4. Veteranencafé

Op donderdag 8 augustus j.l. was er weer een Veteranencafé, in het Dorpscentrum in Oegstgeest. Tussen 16.00 en 18.00 uur kwamen zo'n 21 bezoekers bijeen voor een gezellig samenzijn. Vanwege het fraaie zomerweer werd er niet gekozen voor de "Bomenzaal", maar voor de grote "bakstafel" in de tuin van het Dorpscentrum.

Er werden weer vele interessante gesprekken gevoerd, o.m. door diegenen die al weer terug waren van hun vakantieverblijf, maar ook door diegenen die nog op vakantie moesten en zich alvast verheugden over hun geplande bestemming(en). Omdat de leerlingen van de "Leo Kanner School" nog met vakantie waren, werden de hartige hapjes –die deze bijeenkomsten altijd veraangenaamen- wederom verzorgd door de bedrijfsleider van het Dorpscentrum, de heer Brouwer, die weer een exotische keuze had gemaakt, die door de aanwezigen bijzonder op prijs werd gesteld. Ook de "Hoffotograaf der Veteranen", de heer van Elk, stond weer borg voor een paar aardige "plaatjes". Een trouw bezoeker aan het Veteranencafé, Wethouder van Tongeren, voegde zich ook bij het gezelschap, terwijl op een later tijdstip ook Burgemeester Jaensch nog even kwam kijken, hoe het met de Veteranen ging. Rond 17.45 uur –vast iets eerder vanwege het mooie weer- verlieten de laatste bezoekers het Dorpscentrum, terugkijkend op een interessante en gezellige bijeenkomst, waarvoor sommigen zelfs uit Katwijk, Leiden, Noordwijkerhout, Roelofarendsveen, Voorhout en Warmond kwamen!

5. De Herdenking in het Bos van Wijckerslooth

Op donderdag 15 augustus j.l. zou -om 12.00 uur-in het Bos van Wijckerslooth in Oegstgeest een herdenking gehouden worden voor de Oegstgeester militairen, die in het voormalige Nederlands Oost-Indië zijn omgekomen. Deze herdenking –die elk jaar wordt gehouden op de datum dat de Tweede Wereldoorlog in het Verre Oosten eindigde- is van een bescheiden omvang.

Terwijl de “grote herdenking” bij het Indië-Monument in Den Haag plaatsvindt, verzamelen enkele bestuursleden van Stichting Veteranen Oegstgeest, aangevuld door enkele Veteranen zich bij het Oorlogsmonument en de plaquette, waarop de namen en de plaatsen zijn vermeld, van zij, die in het voormalige Nederlands Oost-Indië zijn gesneuveld. Ook de leeftijden staan erbij, waaraan je kunt zien hoe oud, of eigenlijk hoe jong ze nog waren, toen ze het hoogste offer brachten. Enige bossen zonnebloemen werden dan zowel bij het Oorlogsmonument als bij de plaquette aangebracht, terwijl de nodige eerbewijzen worden gebracht.

Echter, dit jaar had Staatsbosbeheer voor een grote verrassing gezorgd en een aantal werkzaamheden in het Bos van Wijckerslooth gepland. Het bos was hermetisch afgesloten met hekken en borden met daarop: “Verboden Toegang”. Er zat voor het bestuur van de SVO niets anders op, dan de herdenking te annuleren. Volgend jaar hopen we weer een geslaagde herdenking te mogen organiseren. Meer hierover leest u in een van de volgende Nieuwsbrieven

6.Humor in Uniform

In de maand augustus –de maand waarin veel lezers met vakantie zijn- is het aanbod van kopij voor onze Nieuwsbrief wat minder, daarom hebben we deze keer, wederom een min-of-meer humoristisch, maar ook wetenschappelijk verhaal, van een aantal gebeurtenissen bij de Koninklijke Marine geplaatst, met als titel:

Het SAJO-Project.

Als men in de 80-er jaren bij de Koninklijke Marine werkte, dan had men minstens één of meestal twee keer per week een wachtdienst. Die wachtdienst kon variëren van officier c.q. onderofficier van de wacht, provoost, leerling van de wacht, uitkijk, schildwacht of patrouille. Vaak waren die functies in het weekend en ze hoorden nu eenmaal bij het Marine leven. Dat wachtlopen was een extra werktijd, bovenop de normale dienst(en). Ergens eind van de 80-er jaren werd –waarschijnlijk op verzoek van de militaire vakbonden- een compensatieregeling in het leven geroepen. Dat hield in, dat indien iemand van het Marinepersoneel een dag de wacht had, hij

daarvoor een vrije dag terugkreeg. Dat was een behoorlijke verbetering en uiteraard ontstond daardoor ook meteen een probleem. Als bijvoorbeeld op een kleinere plaatsing, zoals de Marinekazerne “Vlissingen”, de kok twee keer in die week de wacht had gehad als patrouille, dan kreeg hij ook twee dagen vrij. Dat is leuk, maar wie moet er dan de maaltijden verzorgen? Zeker als de tweede kok ook een paar keer de wacht heeft gelopen. Misschien had de Marineleiding hierover al eerder nagedacht, want in het begin van 1980/’81 namen enkele personeelsleden van het Marine Beveiligings Korps (MBK), waaronder de schrijver van dit verhaal, de wacht aan de toegangspoort van de Marinekazerne “Vlissingen” over. In eerste instantie nog onder het toezien van een bootsman, maar later geheel op eigen verantwoording. Eigenlijk was dit een soort proefproject, wat uiteindelijk goed geslaagd is.

Er werd vervolgens op een later tijdstip (1989/1990) bij de Marinestaf in Den Helder besloten, dat alle kazernes en inrichtingen van de Koninklijke Marine (KM) voortaan door het MBK bewaakt c.q. beveiligd zouden gaan worden. Toen kwam het volgende probleem. Er waren best wel veel personeelsleden in den lande bij het MBK, maar om alle functies in te vullen, kwam men tussen de 200 en 250 man/vrouw tekort. Inmiddels was er in 1988 bij de KM een Arbeids- & Opleidingsfonds (A&O-Fonds) opgericht. In eerste instantie was dat bedoeld voor het opleiden van oudere matrozen tot onderofficier en werkloze academici tot vlieger. Door gebruik te maken van het A&O-Fonds ontstond het SAJO-project. SAJO staat voor Subsidieregeling Additionele Jongerenbanen bij de Overheid. Het was de bedoeling dat er zo’n 300 “kansarme jongeren”(tot de leeftijd van 27 jaar) bij de KM in dienst zouden kunnen treden, in een functie voor 4 jaar. Een gedeelte daarvan zou na afloop van hun contract over kunnen gaan in beroepsdienst. De sollicitanten zouden ook –op kosten

van de KM- hun rijbewijs kunnen halen. Het vreemde was echter, dat de personeelsleden van het MBK allemaal semi-militairen waren, omdat de meesten Onbezoldigd Ambtenaar van het Korps Rijkspolitie waren (OAKRP), om hun onafhankelijk van de Marineleiding te kunnen laten opereren en de nieuwe collega's militair zouden worden, met als dienstvak: Matroos Speciale Diensten Bewaking en Beveiliging. Misschien was de KM zijn tijd wel ver vooruit, want recentelijk zijn in Nederland de diverse Compagnieën van de Nationale Reserve (NATRES) omgevormd tot Infanterie Compagnieën Bewaken en Beveiligen!

Begin 1990 begon de zaak te lopen en uit alle "hoeken en gaten" van Nederland kwamen de sollicitanten naar Den Helder. Er zat zelfs een inwoner van Sint Maarten bij. Natuurlijk ging de instroom van de nieuwe personeelsleden, die in de volksmond bij de KM kortaf SAJO's werden genoemd, tergend langzaam. Er moest eerst een opleidingstraject worden afgerond en er waren andere problemen.

Inmiddels had de schrijver van dit verhaal, helaas door bezuinigingen, de "Zeeuwse Marine" in Vlissingen moeten verlaten en was als Wachtcommandant op het Marine Vliegveld "Valkenburg" (MVKV) terechtgekomen, in de rang van sergeant-majoor.

De functies voor het MBK waren daar behoorlijk uitgebreid en men kwam veel personeel te kort. Omdat de SAJO's voorlopig nog niet beschikbaar waren, werden tijdelijk mariniers van het Detachement MVKV aan de MBK-patrouilles toegevoegd. Dat gaf gelukkig weinig problemen en de mariniers waren best wel tevreden, omdat ze nu niet hoefden te marsen of met bivak te gaan, maar geriefelijk langs de vliegtuigen werd rondgereden in een patrouille-bus.

Eind 1991 had ondergetekende met een collega dienst op het MVKV. Een gedeelte van de bemanning van het vliegveld was met winterverlof en er waren weinig vliegbewegingen. Wanneer men een patrouillerit over het MVKV maakte, dan kwam

men ook langs de zogenaamde Woortmanwal, een ophoging waarlangs een weggetje direct naar de startbaan leidde.

Langs de Woortmanwal had zich een grote plas gevormd, die zo'n 40 meter lang was en zo'n 3 meter breed. De diepte varieerde van zo'n 20 tot en met 40 cm. Omdat het SAJO-project nog steeds niet opgestart was en het MBK –zeker op het MVKV- nog steeds met onderbezetting zat, had ik op een gegeven moment een “helder idee” gekregen. Nu liepen mijn “heldere ideeën” meestal niet helemaal goed af, maar dat terzijde. Als verzamelaar van militaire uitrustingsstukken en andere zaken, bezat ik een aantal etalagepoppen, die voor mijn hobby gebruikt konden worden. Daar waren ook losse koppen en handen bij.

Tijdens deze eerdergenoemde patrouillerit had ik een losse kop, gestoken op een paaltje en 2 losse handen bij me. Ook de handen waren op paaltjes bevestigd. Verder had ik een MBK-pet en een bordje bij me, met het opschrift: “SAJO-project!” Ook een paar flinke laarzen maakten deel uit van mijn gelegenheids-uitrusting. Aangekomen bij de Woortmanwal trok ik de laarzen aan en begaf mij al wadend met mijn attributen naar het midden van de plas. Ik plantte de kop met MBK-pet in het water en plaatste de handen er naast. Vervolgens deed ik het bordje in een van de handen en aanschouwde mijn creatie. Uiteraard had ik mijn foto toestel meegenomen en ik maakte enkele opnames, terwijl mijn collega geïnteresseerd toekeek. Het was een schemerachtige avond en de duisternis begon al in te vallen. Mijn collega en ik waren er van uitgegaan, dat tijdens de winterverlofperiode niemand in de buurt van de startbanen zou zijn, maar dat had ik dus mis! Terwijl ik mij vooroverboog om de kop en de handen weer te verwijderen, verschenen er plotseling felle koplampen van een auto, die vanachter een hangaar opdook. De auto reed in onze richting en voerde zijn snelheid op. “Shit”, dacht ik: “dit is niet ingecalculeerd!”. Daar stond ik, midden in de plas, in het schijnsel van de koplampen. Het portier ging open en een zware stem zei: “Wat is hier aan de hand?” “Nog een keer shit”, dacht ik, toen ik zag dat het de 1^e officier van het MVKV was, een Kapitein-Luitenant ter Zee Vlieger. “Nou, dat heb je goed voor elkaar Willem”, dacht ik ook nog. “Wel Overste”, zei ik terwijl mijn hart in mijn keel bonkte, “net als U wachten wij bij het MBK met smart op de aanvulling van het personeel door de SAJO's en ik wilde dit op een ludieke manier tot uitdrukking

brengen!" "Gelukkig", zei de Overste; "ik ben me rot geschrokken; ik dacht dat er iemand van het personeel, tot aan zijn nek in het water was gezakt en dat jullie met een reddingspoging bezig waren. Het is een pak van mijn hart, dat dit niet het geval is. Ik kan jullie foto-actie wel waarderen. Prettige feestdagen nog en een goede wacht!" Hij maakte zijn ronde over het vliegveld af en verdween in de duisternis. "Pfff", dacht ik; "daar kom ik goed van af!" Ook mijn collega haalde opgelucht adem. "Willem", zei hij: "met jouw zijn de diensten nooit saai!".

Tijdens de volgende dagdienst, had ik een vergroting van de geslaagde foto in het water afgedrukt en daar enkele kopieën van gemaakt. Een van deze kopieën lag op mijn bureau in de wacht. Onze "baas" op het MVKV was een Luitenant-ter-Zee 1^e klasse (LTZ1), met de bijnaam "Mad Max". Hij had een "rechterhand", een sergeant van het MBK, die een soort functie van administrateur had. Het was algemeen bekend, dat hij er alles aan deed, om bij zijn chef in het geveel te komen. Daarom had ik met opzet de foto om mijn bureau gelegd, met de wetenschap, dat als hij in de loop van de dag langs zou komen, hij de foto onmiddellijk zou willen hebben, om bij Mad Max een "wit voetje te halen". En jawel; in de loop van de dag kwam de sergeant, die we gemakshalve Geniepige Gijs zullen noemen, langs en zag de foto. "Wat is dat", vroeg hij quasi-belangstellend?" "Oh, zei ik: "dat is een foto, waarvan ik er 500 van ga afdrukken en die ga ik over heel de KM verspreiden!" "Ik wil er wel een hebben", zei Geniepige Gijs. "Natuurlijk", zei ik, "pak er maar een mee" Met een gelukzalige blik in zijn ogen verdween hij naar het Stafgebouw van het MBK, waar Mad Max zijn bureau had.

Een half uur later ging de telefoon: Mad Max! "Eh....majoor, zou U even naar mijn bureau kunnen komen? Ik heb iets belangrijks met U te bespreken!" Ik stapte in de

patrouille-bus en reed naar het Stafgebouw. Ik betrad het kantoor van Mad Max en zag, dat hij ook de Detachementscommandant van het Marine Elektronisch en Optisch Bedrijf (MEOB), een adjudant en de Groepscommandant van het MVKV, een 1^e Luitenant, aan beide zijden van zijn bureau had geposteerd. Het leek net de Spaanse Inquisitie! “Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen”, zei Mad Max, die al lange tijd wachtte op het moment, dat hij die vervelende majoor Van den Houten eens te grazen kon nemen. “U wordt er van verdacht, dat U tijdens Uw dienst op het MVKV, met behulp van een dienstvoertuig een etagepop in het water van de vijver bij het Hoofdgebouw hebt laten zakken, om daar een voor de KM zeer schadelijke foto van de maken. E.e.a. is een zaak van ernstig plichtsverzuim en ik zal Uw handelwijze melden aan de Commandant der Zeemacht (CZM) in Den Helder, die op zijn beurt de zaak zal doorgeven aan de Bevelhebber der Zeestrijdkrachten (BDZ). Vervolgens zult U binnenkort te horen krijgen, welke (straf)maatregelen er tegen U genomen zullen worden. Heeft U nog iets ter verdediging van dit kwalijke feit aan te voeren?”

Ik zei; “Wel mijne heren, U slaat de plank volkomen mis. Ten eerste dit is helemaal geen negatieve foto, maar juist een positieve foto! Iedereen bij het MBK zit met smart te wachten, totdat de SAJO's arriveren en we eindelijk eens professioneel kunnen gaan draaien. Het water staat ons zo zachtjesaan aan de lippen (vandaar de afbeelding) en straks kunnen we eindelijk weer eens normaal verlof opnemen. Ten tweede: de foto is in mijn vrije tijd gemaakt in een sloot bij mijn woning. Iemand heeft U duidelijk op het verkeerde been gezet”. Daarbij keek ik spottend naar Geniepige Gijs, die in de hoek zat en steeds zuurder keek.

Het “MBK-tribunaal” keek elkaar enigszins verward aan en Mad Max zei na enige aarzeling: “Eh..... misschien hebben we de zaak verkeerd ingeschat. We zullen even overleggen en U hoort er, op een later tijdstip meer over. U kunt weer aan het werk gaan”. Natuurlijk heb ik er nooit meer wat over gehoord, behalve dat de collega's – die al helemaal geen fans van Mad Max en Geniepige Gijs waren- “in een deuk lagen”!

Enkele dagen later zat Mad Max aan het Kerstdiner in de longroom. Naast hem zat de 1e officier. “Leuke foto hebben die mannen van jouw gemaakt, hè Max”, zei de Overste. Max lachte als een boer die kiespijn had en zijn kerstdiner was verpest.....!?

Het SAJO-project heeft 4 jaar geduurd en was slechts een gedeeltelijk succes. Behalve een aantal zeer capabele beveiligers/bewakers leverde het ook een notoire inbreker op, die tijdens de nachtdiensten in de diverse verblijven (vooral in de longroom en het onderofficiers-verblijf) “zijn zakken vulde”. In Den Helder liep het huwelijk van een SAJO “op de klippen”. Omdat hij de scheiding niet kon verwerken, hing hij zich in zijn woning op in het trappenhuis, gekleed in zijn Marine-uniform. Niet echt een reclame voor het SAJO-project. Omdat de meesten nog geen eigen computer hadden, kregen de SAJO's op het MVKV allemaal een stukje voor eigen gebruik in de beveiligingscomputer van het vliegveld. Toen de computer helemaal vastliep en er een specialist bij werd gehaald, ontdekte de monteur, dat de computer boordevol kinderporno zat. De hiervoor verantwoordelijke SAJO werd meteen “bedankt voor de bewezen diensten” en op staande voet ontslagen. Zijn collega-SAJO boekte diverse hotelkamers in Den Haag en legitimeerde zich met zijn KM-pas. Hij vertelde dat hij undercover werkte voor de Marine Inlichtingen Dienst en dat hij een paar spionnen op het spoor was. Na een aantal dagen verdween hij dan spoorloos en “vergat” te betalen. Het kostte de Koninklijke Marechaussee weinig moeite om hem te achterhalen. Verder waren er twee SAJO's, die in hun vrije tijd met bruto geweld- koffieshops in Leiden en omgeving beroofden. Nadat ze door de Koninklijke Marechaussee gepakt waren, kregen ze allebei 4 jaar gevangenisstraf. Als “klap op de KM-vuurpijl” was er ook nog een SAJO, die met het reserve KM-dienstpistool van het object waar hij dienst deed, een gruwelijke moord op een meisje van 16 jaar pleegde. Van hem is nooit meer wat vernomen en dat is maar goed ook, want de dorpsgenoten van het meisje, hadden snode plannen met de dader. Voor de sergeant-majoor, die verantwoordelijk was voor het vuurwapen, was het meteen ook einde carrière.

Tegenwoordig is het MBK, alsmede het SAJO-Project onderdeel van de geschiedenis en zijn het de leden van de Dienst Bewakings en Beveiligings Organisatie (DBBO), die nu Defensie tegen onheil en kwaadwilligheid beschermen.

7. Bericht van de EHBO – Oegstgeest

Binnenkort starten er weer cursussen bij EHBO Oegstgeest.

Hercertificering reanimatiediploma

Voor mensen die al hun reanimatiediploma hebben en deze geldig willen houden, organiseren we Hercertificeringsavonden op donderdag 5 en donderdag 12 september. Deelname kost € 20,- (€ 15,- voor Marshalls van OGC).

Cursus Reanimatie & AED

Voor iedereen die het reanimatiediploma wil behalen, organiseren we ook weer de cursus Reanimatie & AED. Hangt bij u in de straat een AED-apparaat, en wilt u leren er mee om te gaan? Wilt u weten wat u kunt doen als iemand in uw omgeving onverhoopt een hartstilstand meemaakt? Dan is deze cursus voor u. In twee avonden leert u hoe een hartstilstand te herkennen en hoe dan te handelen. U leert hulp te bieden met de hand maar ook met een AED-apparaat.

Deze cursus kunt u bijwonen op hetzij donderdag 19 & 26 september, of op donderdag 3 & 10 oktober.

Deelname aan deze reanimatiecursus kost € 40,-

Basiscursus EHBO

In de Basiscursus EHBO-cursus maken deelnemers zich bekwaam in het verlenen van Eerste Hulp bij o.a. ongevallen, ernstige bloedingen, botbreuken,

reanimatie/AED. Een erg leuke, uitgebreide en leerzame cursus. Er wordt veel praktisch geoefend, er zijn lessen met lotusslachtoffers zodat de praktijk heel dichtbij komt.

Deze cursus gaat van start op donderdagavond 17 oktober en beslaat 12 donderdagavonden, verdeeld over een aantal maanden met een examenavond en geldig diploma van het Oranje Kruis als afsluiting. Bovendien kunt u de rest van het jaar gratis deelnemen aan onze herhaalavonden voor gediplomeerden.

Deelname aan de Basiscursus EHBO kost € 210,-

Alle cursussen vinden plaats in het clubhuis van de Oegstgeester Golfclub (OGC), Van Houdringelaan 15 in Oegstgeest en beginnen om 20:00.

Als u interesse in één van de cursussen of vragen heeft over het bovenstaande, dan kunt u een e-mail sturen naar: info@ehboogstgeest.nl.

Veel zorgverzekeringen vergoeden geheel of gedeeltelijk een EHBO cursus. Informeer bij uw verzekering of u hiervoor in aanmerking komt.

Bart Hagedoorn

Secretaris EHBO Oegstgeest

E: info@ehboogstgeest.nl

T: 06-23566290

8. Fotocollage

